

ventet sig noget værre og derfor bleve glade ved overhovedet at faa en Overenskomst i Stand. Derfor skal det ærede Medlem ikke tage for meget Hensyn hertil.

Naar det ærede Medlem taler om Nationalbanken som saadant noget frygtelig kapitalistisk noget, staar det for mig, som om Nationalbanken netop har været i behagelig og tiltalende Grad fri for alt, hvad det ærede Medlem med en vis Ret vil kalde kapitalistiske Udskejelser, som knytte sig til saa mange andre Banker. Jeg synes i Virkeligheden, Nationalbanken er optraadt saa fair og nydeligt, at en Kritik af den ingenlunde er paa sin Plads her. Der var et andet Punkt, hvor det ærede Medlem i Fjor kunde have talt om kapitalistiske Interesser, der særlig dikterede Oprettelsen af en Bank, nemlig da vi fik Hypotekbanken, men den Gang vare det ærede Medlem og hans Venner meget begejstrede for en saadan Bank. Der var den Gang kapitalistisk Spekulation med, hvilket er absolut fjærnt fra Nationalbanken.

Jeg vender mig saa til et Par smaa elskværdige Bemærkninger, som min Kollega, det ærede Medlem for Hornslet (N. P. Jensen), kom med til Slut. Jeg havde ventet dem; jeg har haft den Glæde at høre min Kollega tale saa mange Gange eller i hvert Fald et Par Gange om Nationalbanken, og de Gange, jeg har haft Lejlighed til at høre ham, er han altid endt med — ikke i den milde, elskværdige og afdæmpede Form som i Dag, hvor man godt kunde være enig med ham, men med megen Voldsomhed, saa man næsten skulde tro, han havde været Medlem af den gamle Agrarforening, — at træde frem og erklære, at alle disse ulykkelige Mennesker med Bankhæftelse paa deres Ejendomme, skulde, saavidt de vare fra Landet, have Erstatning af Staten for den Tort og Spilde, der var forvoldt dem; det var det ærede Medlems principale Standpunkt. Det er jo et Standpunkt, der altid kan vinde nogle Tilhængere, navnlig dem, der have Bankhæftelse paa deres Ejendom. Jeg har ogsaa en Bankhæftelse i et Sted, saa det ærede Medlem og jeg kunne godt som Privatmænd blive gode Venner, men jeg tror alligevel, det er noget, det ærede Medlem maa opgive. En anden Ting er, det skal jeg indrømme, at det er sørgeligt, hvor mange der have solgt Bankhæftelser, Jeg erindrer, at min Bedstefader i sin Tid solgte Retten til en Bankhæftelse for en „Sort“; derimod hører jeg andre ærede Medlemmer, hvis Forældre have været saa kloge at købe op, men det tror jeg, at de

færreste af vore Bønder have gjort. I hvert Fald er det en Fejl, at de have solgt. Hvis vi skulde give Erstatning der, skulde vi ogsaa give Erstatning, hver Gang en Mand f. Eks. solgte Bryggeriaktier, naar de stode i 79, naar de saa senere steg til 125 eller hvor meget, det nu blev. Jeg tror ikke, det ærede Medlem kan forlange det udfra den Begrundelse. En anden Ting er det, hvis det ærede Medlem mener, at ved Udstykning og Udsiftning er det ret vanskeligt og ubehageligt, at denne Bankhæftelse skal udlignes paa saa mange Ejendomme. Der vil jeg give det ærede Medlem min Tilslutning, og der vil da være den Opgave, vel sagtens for den højtærede Justitsminister, at fremkomme med en Lov, som overhovedet tillader Skyldneren at opsiges Smaaaprioriteter, naar Ydelserne ere under, lad os sige 20 Kr. om Aaret. Jeg kender f. Eks. en Ejendom i Kattesundet, tilhørende en af mine Vælgere. Han maa en eller to Gange om Aaret gaa hen paa Vartov Kontor og aflevere 1 Øre — saavidt jeg husker er det et saadant Beløb —, og naar han glemmer det, faar han en Masse Udgifter, som beløbe sig til meget mere. Hvis det er det ærede Medlems Mening, vil jeg gerne haabe, at den højtærede Justitsminister vil tage Hensyn til hans Ønsker paa dette Omraade.

Hermed skal jeg slutte, idet jeg gentager, at Forslaget i det store og hele er et fortræffeligt Grundlag for Forhandling og i det store og hele er en Oktroj, man kan være vel tjent med.

Deuntzer: Der er en Ytring af den sidste ærede Taler, jeg særlig kunde ønske at understrege, og det er det ærede Medlems Omtale af den Maade, hvorpaa Banken i de snart forløbne 90 Aar har handlet efter sin Oktroj af 4. Juli 1818, i hvilken der staar, at Banken har til Opgave at sikre Pengevæsenet og fremme Pengemarkedet til Lettelse for Produktion, Handel og Omsætning. Man kan, naar man bedømmer Forholdene billigt og retfærdigt, ikke nægte, at Banken i den forløbne Tid har opfyldt sin Opgave paa en ganske fortrinlig Maade. Den har altid vist sig i Stand til at lede og regulere vort Pengemarked paa den rigtige Maade og i det rigtige Øjeblik. Naar vi maa sige, at Pengeforholdene i vort Land ere saa gode, som de i Virkeligheden ere, bør man ikke tage Æren fra Nationalbanken for i høj Grad at have bidraget til, at dette er opnaaet.